

Як дуб із вітровієм бився

Павло Тичина

Не одно уже століття
Дуб стояв, простерши віття,-
весь в корі, як у броні,
трудні роки, ночі й дні...

Знав одне лиш добре діло.
Листя дихало й раділо,
Дуб добрячим обростав —
доки й сам, як витязь, став.

Батьком був він Клену й Глоду.
Всім давав він прохолоду.
Кожен знав: хай грім гримить —
Дуб од бурі захистить.

Ось минуло ще століття...
Розгулялось лихоліття:
з півночі, з-під білих вій
хижо глянув Вітровій.

Глянув, станув, розігнався,
Дуб зелений захитався,
віттям він загомонів:
— Стережись! Встає мій гнів!

Ми ж ні в чім тобі не винні.
Ми — в землі, в своїм корінні!!! —
...Та іде на Дуба в бій
розбишака Вітровій.

— Не шматуй красу зелену!
Я — захисник В'язу й Клену.
Ти на нас не налітай! —
пропадом ти иропадай!

Вітер слухати не хоче —
Дуба рве, свистить, регоче.

Густо Гусінь наліза —
думає, що Дуб — лоза.

Ну, а Дуб стоїть, не гнеться,
силі Вітру не дається.
Тільки віттям стрепене —
Гусінь з нього вниз сипне...

Знов тут Вітер налітає,
листя на льоту хватає.
— Падай,— каже,— на ріллю,
а то Шашіль я нашлю!

Гульк! — і справді Шашіль лізе,
аж кругом все стало сизе.
Дуб тут голос подає:
— Дятлику! А де ти є?

Дятел враз себе являє,
стовбур дуба оббігає,
в Шашіль дзьобом стук та стук —
й Вітер знову мов без рук.

— Ну що, взяв? — тут Дуб до Вітра.-
Сила ти нечиста й хитра.
Ти все ждеш на смерть мою?
Я ж ось, бач, живий стою!

Ох же Вітру і досадно!
Закружляв він листопадне,
та не вдержавсь па нозі
й опинився у грязі.

Дуб трясеться, Дуб регоче:
— Що твоя ще милість хоче?
У грязюці одпочить?
Так зима вже он спішить!

Вітер мовчки тут підвівся,
кашлянув та й подавився.
Дуб із нього засміявся:

— Ну так як — навоювавсь?

Насилав на мене Шашіль,-
а в самого в тебе кашель,
насилав на мене жах,-
сам же ледве на ногах.

Зуби в тебе випадають,
очі й брови вицвітають,
хочеш крикнуть: "Йде зима!" —
а вже й голосу нема.

Ех ти, Вітре-Вітровію,
сам собі зламав ти шию.
Отепер іди та й плач
від самісіньких невдач.

Так промовив Дуб могутній —
і про день свій про майбутній
взяв він думати-гадять,
та ще й вітами гойдять.

1943